

هپاتیت چیست

کلمه هپاتیت به معنای التهاب کبد است. کبد عضوی حیاتی است و عملکرد نامطلوب آن می تواند منجر به بیماری شدید و حتی مرگ شود. بسیاری از عوامل از جمله داروها می توانند این التهاب را ایجاد کنند اما به طور کلی ، شایعترین علت ایجاد هپاتیت در سراسر دنیا "ویروس ها هستند.

هپاتیت یک بیماری عفونی شایع است. که میلیون ها نفر در سراسر دنیا به آن آلوده شده اند. هپاتیت ویروسی به دنبال ویروس های مختلفی ایجاد می شود. طبق تعریف، اگر هپاتیت کمتر از شش ماه طول بکشد آن را هپاتیت حاد و اگر بیشتر از آن به طول بینجامد آن را هپاتیت مزمن می نامند.

علائم بیماری هپاتیت:

علائم اولیه هپاتیت حاد ویروسی عبارتند :

- ✓ احساس ناراحتی
- ✓ خستگی
- ✓ بی اشتها، تهوع و استفراغ
- ✓ درد عضلانی و یک تب خفیف
- ✓ حتی گاهی این بیماری در ابتدا خود را با علائم سرماخوردگی نشان می دهد

بعد از این دوره چند روزه یرقان یا زردی ایجاد می شود. معمولا همزمان با ایجاد زردی ، حال عمومی بیمار بهبود یافته و حتی تب او قطع می شود. اما در واقع بیماری بهبود نیافته ، بلکه عوارض آن آشکار می شود.

علامه هپاتیت مزمن:

- ✓ سستی خفیف تا شدید
- ✓ کاهش اشتها و تهوع و استفراغ
- ✓ دردناک بودن قسمت فوقانی و راست شکم (زیر دنده ها) تب و درد در ناحیه مفاصل
- ✓ یرقان
- ✓ تورم اندام ها

تشخیص بیماری:

جهت تعیین شدت آسیب کبدی از روش های تشخیصی آزمایش نمونه خون و سونوگرافی استفاده می شود. نمونه برداری کبدی، بیوپسی کبد، دقیق ترین روش تشخیصی است. ویا از طریق علایمی نظیر: خستگی، درد شکم، بی اشتها، تهوع و استفراغ متناوب و زردی نیز تا حدودی امکان تشخیص وجود دارد.

تفاوت هپاتیت ها:

در بسیاری از موارد ممکن است ابتدا به هپاتیت با ایجاد زردی همراه نباشد. به این ترتیب شخص ممکن است هیچ گاه متوجه بیماری خود نشود. در واقع آنچه هپاتیت را به یک بیماری خطرناک تبدیل می کند و عارضه ای است که ممکن است برای هر بیماری پیش بیاید.

هپاتیت حاد و ویروسی (هپاتیت برق آسا):

یک درصد از بیماران مبتلا به هپاتیت حاد و ویروسی به طور ناگهانی و در عرض چند روز کبد خود را از دست می دهند. این آسیب غیر قابل برگشت است و در این حالت بیمار نیاز به پیوند کبد خواهد داشت.

هپاتیت مزمن:

غیر از هپاتیت A, E که تقریباً در هیچ موردی به صورت مزمن در نمی آیند سایر انواع هپاتیت ها می توانند مزمن شوند. سرانجام هپاتیت مزمن نارسایی کبد است و مثل هپاتیت حاد تقریباً هیچ درمان قطعی برای آن وجود ندارد. گذشته از این بعضی مبتلایان به هپاتیت اگرچه ظاهراً بهبود میابند اما به صورت ناقل مزمن در می آیند.

راه انتقال :

از بین انواع هپاتیت های ویروسی شناخته شده، هپاتیت نوع A, E از طریق آب و غذای آلوده منتقل می شوند.

را ههای انتقال سایر انواع هپاتیت ها عبارتند از:

- ✓ خون و فرآورده های خونی
- ✓ ویروس هپاتیت در ادرار و مدفوع، صفرا، بزاق، مایع منی، شیر، خون، ترشحات دستگاه تناسلی و ... وجود دارد اما تنها از طریق خون و سرم و بزاق و ترشحات دستگاه تناسلی انتقال می یابد.

- ✓ آسیب ناشی از سوزن و سوراخ شدن پوست
- ✓ تماس جنسی با فرد آلوده

نوع هیپاتیت	نحوه انتقال	دوره کمون	هیپاتیت مزمن	ناقل مزمن	پیشگیری
A	آب و غذای آلوده	2 تا 6 هفته	وجود ندارد	وجود ندارد	رعایت بهداشت
B	تماس جنسی، خون و تزریق آلوده	1-6 ماه	وجود دارد	وجود دارد	رعایت بهداشت و واکسن
C	مثل هیپاتیت B	5-10 هفته	وجود دارد		رعایت بهداشت
D	مثل هیپاتیت B	1-6 ماه	وجود ندارد	وجود ندارد	رعایت بهداشت و واکسن
E	مثل هیپاتیت A	2-9 هفته	وجود ندارد	وجود ندارد	رعایت بهداشت

شیر دهی در صورت مبتلا به هیپاتیت:

شیر مادر یک موهبت الهی است. سازمان بهداشت جهانی توصیه می کند که برای حفظ سلامتی کودک و بر خورداری از تمامی مزایای شیر مادر حتما تا ۶ ماه ول پس از تولد ، شیر مادر به تنهایی و تا دو سالگی به همراه سایر غذاهای کمکی شیرخوار تغذیه شود.

پس با توجه به اهمیت شیر مادر باید شیر دهی در صورت ابتلا به انواع هیپاتیت تحت نظر پزشک صورت گیرد.

در هیپاتیت نوع A لازم است این گونه افراد در زمان شیردهی تحت نظر پزشک معالج از گاماگلوبولین که در دوران شیردهی بی خطر است استفاده نموده و شیر دهی ادامه یابد. و مطمئن باشند هیپاتیت نوع A از طریق شیرمادر منتقل نمیشود.

در هیپاتیت نوع B به جهت اینکه نوزاد متولد شده از مادر مبتلا بلافاصله توسط واکسن هیپاتیت و ایمونوگلوبولین (حداکثر تا ۷۲ ساعت) بر علیه هیپاتیت ایمن می شود و امکان انتقال وجود ندارد و مادر با خیال راحت می تواند شیردهی را ادامه دهد. واکسیناسیون هیپاتیت B در سه دوره در بدو تولد بین ۱-۲ ماهگی و در ۶ ماهگی انجام شده و کودک در برابر این ویروس ایمن می شود

باید در سن ۹-۱۸ ماهگی از طریق آزمایش خون وجود ویروس هیپاتیت در بدن کودک طبق در خواست پزشک بررسی گردد.

در هیاتیت نوع C بهتر است در صورت ترک خوردگی یا خونریزی نوک سینه مادر موقتا شیردهی را قطع نموده و مادر شیر خود را بدوشد و بیرون بریزد و در این مدت از شیر خشک استفاده کند چرا که انتقال ویروس از طریق نوک سینه که آسیب دیده وجود دارد ولی بعد از بهبودی منعی برای شیردهی وجود ندارد.